

לרבא אין לוקין אחי ומבשל בחמי טבירא מדיקאמרא אלא כי אם
 עלי אש למאי אחא וכ"ש לאביי דאמר אין לוקין על לאו שזכורות
 ומוקי כי אם עלי אש לכדמניא ומכאן קשה על פירוש הקוונט' דפי'
 בפרק כל שעה (פסחים דף מה.) דהיא בריתא דתני נא ובשל אמרתי

קנמ' ג מ"י שם טוש"ע
שם סעי' ח:
קם ד מ"י פ"ג מהל'
מלוה ולוה הל' ג
ועיין בהשגות ובזמ"מ
ובזכ"מ ופ"ח מהל' טוען
והטען הלכה ב סמוג עשין
זה טוש"ע ח"מ סי' עב
סעי' ח:

תורה אור השלם
 1 אל תאכלו ממנו נא
 ובשל מבשל בפנים פי
 אם עלי אש ראשו על
 ברעיו ועל קרבו:
 שמות יב ט
 2 לא יחבל רחים ורֶכֶב
 פי נפש הוא חבל:
 דברים כד ו

(א) רש"י ד"ה אף כל וכו'
חייב שתים: (ב) תוס'
ד"ה ותניא וכו' אכל לא
שלא לחייב: (ג) ד"ה והא
וכו' דמטעם: (ד) בא"ד
רגיל להשאיל לאותו שהם
:173:

הני לא כמידי ומי נפש הוא חובל
הוא דנפקי דאכל חד קאי כי נפש
אלא מתדריהו ומתני' מיתוקמא
סיעתא לרב יודוה: חבל זוג של
ספרים. מספרים של ספרים והן של
פרקים וכל חד כלי חפצי נפשיה
ועושין המלאכה בין שניהם כריחים
וברב: מיני חפצים חפצים רב נפש

גליון הש"ם
ה"ה ודא רבא. ומיני
ד"ב חפצי ע"ל דף ב ע"א
מדר' חס:
מנחת חינוך

על כל אחד ואחד אע"פ שנהיה צריכין למלאכה אחת. וכן נמדד של פרות חבל ב' פרות חורשות עם למדן דהיינו נמי כלי אוכל נפש ונראה בעיניו שהעול שלהן של פרקים הוא: ופניו איידך. דיליף להו מריחים ורכב דאיתקוש שאר דברים לריחים ורכב דחזק קרא מה ריחים ורכב וכו': וחייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו. שהרי פירשן הכתוב לצדד אזהרה לכל אחד לעצמו: אף כל וכו'. ומדיליף להו מריחים ורכב ש"מ בריחים ורכב חייב נמי שמים קאמר ולא שלש והיינו כרצ יהודה. ואמ"ר ממני' קמיתא למאי אי צימיה ה"נ שמעיה' לה ממברייתא אי ממברייתא חייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו קאמר דלא אזלינן בתר מלאכה אלא בתר כליי' ולגמול שלש מלקיות אחת משום רכב ואחת משום ריחים ואחת משום כי נפש דקאי אתריייהו ולאכי אשמעייהו קמיתא דקמני דהוה כהדיה חייב (א) שמים: פנינו דאשכנחא.

הדרן עלך המקבל

הדרן עלך המקבל

בָּלִיִּם שעושים בהם אוכל נפש. נראה לר"י דוקא כלים אצל אוכלים ענינן מותר לחבול:

מן בהגזל בחרה (ב"ק דף קד: וס) המכיר כליו וספריו בד אחר
 יימנו שאני אומר מכרם לאחר ולקחם זה הימנו ואמאי יהיה נאמן
 אקאמר בפרק כל השבעין דאחוקי אינשי בגבדי לא מחזיקין ואין
 גבצת לא אכל היאך דאמר גבצ אחר גבצת לי ומכרם כך לאו
 יינו חס דהס איירי במכירים שאין צלל הספרים גביל להשאיל
 מירין וימיה למ"ד בחוקת הבתים (דף ק"ג) דאמר מגו להוציא
 נאמן לומר גבוצים היאך דמאי למימר השאלמים כך:

הדרן עלך המקבל